

50ct.

vierde jaargang nr. 6 - 13 september 1969

VIETNAM BULLETIN



HO TSJI MINH temidden van strijders uit het Zuiden

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie: Jan Boonstra
M. van Dulleman
W. de Graaff

Benno Groeneveld
Tineke Nijenhuis
Queenie Stevens

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Girnummer 1281198, tnv Vietnam Bulletin. Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België f 7 fr.)

Het plotseling overlijden van HO TSJI MINH heeft ons diep geschokt. Ons volgende nummer zullen wij wijden aan het leven van Ho Tsjih Minh en zijn betekenis voor Vietnam.

MALAYA

Nog nimmer hebben we in het Vietnam Bulletin aandacht geschonken aan Malaya. De gebeurtenissen van mei jl. hebben opnieuw aangevoeld dat ook dit land een probleemgebied is in Zuidoost-Azië. Dit nummer is bedoeld een eerste informatie te verstrekken over de recente geschiedenis en de huidige situatie.

Inleiding

De bevolking van Malaya, het westelijke deel van de Federatie van Maleisië, bestaat voor ongeveer 50% uit Maleiers en aanverwante groepen (vnl. Indonesiërs), voor 38% uit Chinezen en voor de rest uit Indiërs, Ceylonen en Euraziëten. Aangezien raciale tegenstellingen, met name tussen Maleiers en Chinezen, een harmonisch samenleven van de verschillende etnische groepen in de weg staan, is het gehele leven gebaseerd op een compromis, deels stilzwijgend aangaande, deels formeel in de grondwet vastgelegd. Die constitutionele regelingen houden een bevoorrechtiging in van de Maleiers, die zowel door hun gebondenheid aan de traditionele, min of meer feodale structuur van hun maatschappij als door hun van de Chinezen en Indiërs duidelijk afwijkende levenspatroon en vooral -tempe, er niet in geslagen zijn zich, als groep, in dezelfde mate als de andere bevolkingsgroepen aan de eisen van de moderne tijd aan te passen.

Het economisch leven wordt beheerst door de Chinezen en de Indiërs; regering en bestuur (van de federatie zowel als van de deelstaten) door de Maleiers. Sinds Malaya onafhankelijk werd, in 1957, heeft dit compromis min of meer gewerkt, maar in de laatste jaren zijn, door het verlangen van de Chinezen naar meer 'inspraak' in het bestuur en naar beëindiging van de Maleise 'speciale rechten', en door het verzet van de Maleiers daartegen, de onderlinge tegenstellingen toegenomen.

Het politieke leven is eveneens raciaal georganiseerd. Multiraciale partijen bestaan, maar wegens de afkeer van de overgrote meerderheid van de Maleiers om deel te nemen aan partijen die niet strikt Maleis zijn, vertegenwoordigen dergelijke organisaties in de praktijk alleen de niet-Maleise bevolkingsgroepen.

De regering is in handen van de zgn. Alliance, een coalitie van drie zuiver raciale partijen, nl. de (Maleise) United Malays National Organization, of UMNO, van premier Tengku Abdul Rahman en vice-premier Abdul Razak, de (Chinees) Malayan Chinese Association, of MCA, en het (Indische) Malayan Indian Congress, of MIC. In deze opzet maakte de UMNO, sterker dan de beide anderen doordat het districtenstelsel de landelijke, d. i. Maleise, gebieden een grotere vertegenwoordiging verschafte, de dienst uit. De Alliance is conservatief; de leiding van de UMNO is in handen van de traditionele Maleise

aristocratie, die van de MCA en de MIC berust bij de Chinese en Indische zakenwereld.

Het communisme is verboden. Een gematigd linkse oppositie is toegestaan: er bestaan drie partijen, alle multiraciale, die deze stroming vertegenwoordigen: de People's Progressive Party, die haar aanhang voornamelijk put uit de deelstaat Perak; de Democratic Action Party, te vergelijken met de regeringspartij van premier Lee Kuan Yew in Singapore, en, als jongste, opgericht in 1968, de Gerakan Rakyat Malaysia, Maleisische Volksbeweging. Aangezien de Maleiers in meerderheid traditioneel-conservatief ingesteld zijn, is er nauwelijks sprake van links geïntereerde Maleiers: ook dit is een reden dat in elk van deze partijen maar een handjevol Maleiers voorkomt. De enige Maleise oppositiepartij, de Pan Malayan Islamic Party, of PIMP, is uiterst rechts en orthodox islamitisch; zij voelt zich sterk aangetrokken tot de fanatiek Moslimse en anti-Chinese stromingen die sinds 1965/6 in Indonesië aan bod gekomen zijn en zij beheerst de deelstaat Kelantan.

Tot 13 mei werden de regels van het democratische spel doorgaans wel in acht genomen, al werden oppositionele politici van links vlot voor communistisch versten en plachten oppositionele staatsregeringen (Kelantan dus), of stadsbesturen (Georgetown bv.), de grootste moeite te hebben om van de federale regering de hun toekomende financiële middelen los te krijgen. Dat deze democratie er overigens een was die getoelereerd werd zolang het electoraat niet op de oppositie stemde is door de gebeurtenissen van en na 13 mei duidelijk gebieken.

Op 10 mei vonden verkiezingen plaats. De uitslag voor 103 van de 104 zetels van Malaya in het federale parlement was (met tussen haakjes de cijfers van 1964):

Alliance (UMNO - MCA - MIC)	66	(89)
Democratic Action Party	13	(1)
Gerakan Rakyat Malaysia	8	(3*)
People's Progressive Party	4	(2)
Pan Malayan Islamic Party	12	(9)

*) deze 3 zetels behoorden tot twee partijen waarvan een is opgeheven en de ander in de GRM opging.

Wat de deelstaten betrof: de PIMP behield Kelantan en de GRM veroverde Penang; ook in Perak verloor de Alliance de meerderheid in het staatsparlement; in Selangor behaalde de oppositie evenveel zetels als de Alliance.

Op 12 mei 's avonds organiseerden de DAP en de GRM een overwinningssparade in Kuala Lumpur. De volgende dag deed de UMNO hetzelfde - tenslotte had de Alliance de absolute meerderheid behouden. Maar na afloop van die manifestatie begon de Maleise furie, waar dit nummer van het Vietnam Bulletin aan is gewijd.

EEN POLITIEKE ONTWIKKELING BELAST DOOR DE ERFENIS VAN HET VERLEDEN

(Bron: Le Monde diplomatique, augustus 1969.

De tegenwoordige Federatie Maleisië (Malaysia) bestaat uit Malakka (Malaya), Sarawak en Sabah. Singapore heeft na twee jaar de Federatie in 1965 weer verlaten.

In onderstaande tekst worden de begrippen Maleisië en Malakka niet duidelijk onderscheiden. Wanneer sprake is van Maleisië wordt toch bijna steeds uitsluitend West-Maleisië of Malakka bedoeld. Red.)

De raciale en religieuze verscheidenheid van Maleisië heeft heel lang de geboorte van het nationalisme in dit land geremd en de ontwikkeling tot onafhankelijke staat zeer bemoeilijkt - reden waarom Maleisië later onafhankelijk werd dan de andere naties in Zuidoost-Azië, namelijk pas in 1957. De ontwikkeling was des te moeilijker omdat Chinezen en Indiërs zich niet als Maleisiërs beschouwden en net zoveel naar Peking en New Delhi keken als naar Kuala Lumpur.

De nationalisme bewegingen in het oude Rijk van het Midden (China: red.) en in het nog grotere gebied van de Britse Kroon, heeft de politieke energie van de twee, zich langzaam in Maleise aarde wortelende gemeenschappen lang in beslag genomen. En de situatie werd nog ingewikkelder toen twee China's tegenover elkaar stonden: het China van Chang Kai-shek en dat van Mao. Daarbij komt nog dat de deelstaten niet alle op dezelfde wijze door de Britse koloniale overheerser werden bestuurd en dat de traditionele sociale structuur van de Maleiers op de een of andere manier ingepast moest worden in de structuur van een moderne eenheidsstaat. Omdat geen enkel politiek streven verwerkelijk kan worden zonder organisatie in politieke partijen, was het nodig een schema te maken waarbij de verschillende richtingen gelegenheid zouden krijgen zich te uiten op basis van hun eigen cultuur, maar zonder de verdeling in etnische groeperingen te bestendigen.

Het is een paradox dat dit Maleisië Maleis werd op het moment dat niet-Maleiers (toen nog vreemdelingen) de opkomende economische ontwikkeling in handen hadden. Het zijn in feite de Chinezen die, aan het eind van de 19e eeuw, met tamelijk primitieve middelen als eerste de productie van tinerts op gang hebben gebracht. En hoewel Engelse maatschappijen de rubberbomen hebben geplant, waren het meestal Indische arbeiders die de plantages bewerkten. Toen het Maleise nationalisme opkwam, kreeg het gestalte in een vreemde maatschappij die geheel door koloniale ingrepen was veranderd. Niet dat de aanwezigheid van Chinezen iets totaal nieuws was: zij waren al eeuwen in het land. Maar het percentage niet-Maleiers, dat aan het begin van de 19e eeuw nauwelijks 10% van de bevolking bedroeg, steeg na 1914 tot ongeveer 50%. De anti-immigratiewetten, ingevoerd tussen de twee wereldoorlogen, konden in deze situatie weinig verandering brengen. Het ontvaken van de Maleiers werd er slechts moeilijker door en hun natuurlijke reactie was dat zij hun geboorteland, overhoop gehaald door de ontwikkelingen van de laatste decennia, terug wilden hebben.

De geboorte van de partijen

Tijdens de Japanse bezetting speelde Tokio meer op de rancune-gevoelens van de Maleiers, dan op een

eventueel Maleis nationalisme. De zwaarste slagen werden toegebracht aan de Chinezen, die bij duizenden werden vermoord. In Rangoon en Djakarta was de Japanse bezetting hard geweest, maar had toch de toekomstige nationalistische leiders de gelegenheid gegeven de wapens te slijpen voor de vrijheidsstrijd tegen de oude koloniale overheersers. In Maleisië was het doorslaggevende gevolg van de Japanse bezetting de geboorte van een guerrilla die voornamelijk communistisch en Chinees was.

En periode van geweld brak aan toen vanaf begin 1948 de onrust op het platteland toenam en het Britse leger de moeilijke herovering begon van de dorpen en de jungle, in een langdurige en wrede strijd. Het feit dat zeer weinig niet-Chinezen de wapens hadden opgenomen om te strijden voor nationale onafhankelijkheid en communisme, vergemakkelijkte de taak van de koloniale macht enorm. Zonder deze raciale scheiding, die men zelfs terugvond tot in de guerrilla - waarvan men toch aanneemt dat zij bezitslozen verenigt tegen bezitters - is het nagenoeg zeker dat Maleisië voor Groot-Brittannië een soort Vietnam zou zijn geworden: een wespennest waarin geen enkel westelijk leger een overwinning zou hebben behaald. Tijdens deze strijd werd de Hoge Commissaris van de Kroon, Temple, beroemd: hij droeg inderdaad veel bij tot het slagen van de politiek van Londen door het stichten van 'nieuwe dorpen', waarin de Chinese plattelandbevolking werd ondergebracht en streng onder controle gehouden. De revolutionaire vis kwam op het droge te liggen, werd daarvoor geïsoleerd en kon deze operatie niet overleven.

In die tijd begon echter het politieke leven in Maleisië ook gestalte te krijgen. Geleidelijk aan stond Londen aan de toekomstige leiders meer bevoegdheden toe. Deze ontwikkeling werd mogelijk door de vorming van partijen. Dit politiek gebeuren is inderdaad van grote betekenis geworden: het betekende dat tussen 1948 en 1950 de fundamentele - gedachte werd aanvaard dat alle inwoners van het land burgers van één natie zouden worden. De ogen richtten zich naar de Maleise hoofdstad, niet op de grote verre steden van het land van herkomst. De Communistische Partij van Mao, de Kuomintang en de Congresspartij (in India: red.) werden buitenlandse partijen. Het zou niet zijn om te geloven dat thans ledere bigedachte verdwenen is uit de hoofden van die Chinezen of Indiërs, die sinds kort in het land wonen. Dit jaar nog sprak Abdul Rahman zijn afkeuring uit over zekere Indiërs, die te veel in het openbaar het overtuigen betreurden van een leider van het sub-continent (India: red.).

Maar het ontstaan van partijen heeft er toch veel toe bijgedragen dat vreemdelingen zich gingen wortelen in het land. Het enige wat echter nog wel bleef was, dat de politieke bewegingen zich organiseerden op raciale

basis. In de eerste plaats de UMNO, de partij van Abdul Rahman. Daarna ontstonden de MCA van Tan Cheng Lock en de MIC. (Zie inleiding; red.)

In 1953 sloten de drie grote partijen zich aan tot een losse federatie, de Alliantie, die, na de eerste lokale verkiezingen, de nationale afgevaardigden zou aanwinnen. In 1955 werden afgevaardigden gekozen: 51 van de 52 waren leden van de Alliantie. Deze beweging moest tevens met de Britten gaan onderhandelen over de voorwaarden waarop onafhankelijkheid kon worden verkregen en tevens een Federatie organiseren met de Kamers en hun eigen uitvoerende lichamen van de afzonderlijke staten. De democratie werd ingevoerd, waarbij aan de koning, de Yang di-Pertuan Agong - een sultan, gekozen door zijn gelijken - alleen religieuze macht werd gelaten voor zover deze geen politieke betekenis hadden. De 31e augustus 1957 werd, in tegenwoordigheid van de hertog van Gloucester, door prins Abdul Rahman de vlag geheesen van de nieuwe soevereine staat, Malaya. Na enige tijd zou dit echter Malaisia worden. Want deze natie die een voorliefde schijnt te hebben voor moeilijkheden, zou zich opnieuw transformeren en zelfs nog twee maal.

Borneo en Singapore

Malesië lag, geopolitiek gezien, nog geheel gevat in een koloniale context. Singapore en de gebieden in Noord-Borneo: Sabah en Sarawak, behoorden namelijk nog tot de (Britse) Kroon. De banden met Singapore waren sterk, zowel door persoonlijke relaties als door economische. Die van Kuala Lumpur met Jesselton (Sabah) en Kuching (Sarawak) waren minder sterk, maar reeds lange tijd droomden enkele Britten van de vorming van een federatie. Het leek inderdaad onmogelijk de onafhankelijkheid te verlenen aan deze kleine dan bevolkte gebieden. In Sarawak - maar niet in Sabah - begon een zeer actief politiek leven te ontstaan. En wat Singapore betreft, daar werd het politieke leven om zo te zeggen overgeactiveerd door de actie van Lee Kuan Yew en zijn PAP (People's Action Party). Behalve in de uiterst linkse oppositie onderzocht de premier bij de bevolking - voor het grootste deel uit Chinezen bestaande - weinig tegenstand tegen zijn plannen voor een unie met het vasteland.

In Borneo lagen de zaken moeilijker. In de eerste plaats werd een opstand geleid door Azahari in 1962 in het olie-sultanaat Brunei wel neergeslagen, maar had deze gedurende enige tijd daar veel beroering gebracht. Vervolgens keken de buurlanden vijandig naar de plannen van Londen en Kuala Lumpur: de Filippij-

TERUG IN DE CHAOS

De huidige noodlottige opeenvolging van gebeurtenissen in West-Malesië - vechtpartijen tussen bevolkingsgroepen, het instellen van noodwetten, het uitstellen van vastgestelde verkiezingen in Oost-Malesië en het duidelijke overnemen van de regering van de Alliantie om de verdeelde etnische elementen van de Maleisische samenleving bij elkaar te houden - hebben een realistische analyse van de parlementsverkiezingen van 1969 op de achtergrond gedrongen. Een analyse van deze parlementsverkiezing geeft, wanneer we hem vergelijken met de verkiezingspatronen van de aanhang van Alliantie en oppositie bij de verkiezingen van 1959 en 1964, een goed inzicht in de onopgeloste spanningen en problemen van West-Malesië. Zulke spanningen bestaan ook in de gebieden van Oost-Malesië, maar daar heeft men niet zoveel tijd gehad om een politiek te volgen die er verbetering in bracht. Om deze conflicten, zoals ze blijken uit de verkiezingspatronen, te begrijpen, is het nodig in het

nen eisten Sabah op, het Indonesië van Sukarno ontkende de wetigheid van de federatieve operatie en startte een kostbare militaire 'confrontatie'.

Na een enquête onder de bevolking en nadat de VN de resultaten daarvan had geaccepteerd, werd in augustus 1963 Malaysia gevormd: bestaande uit het oude Malaya, Singapore, Sarawak en Sabah. In Londen stak men zijn tevredenheid niet onder stoelen of banken. En men gaf daar ook bewijzen van door troepen naar Sarawak te sturen om te strijden tegen vaak Chinese en communistische partisans, die vergeefs streden voor Sukarnoïstische projecten. Twee jaar later verliet Singapore de Federatie weer. Het bleek al heel spoedig dat het samen-gaan moeilijk zou zijn, zo niet tussen het eiland en het vasteland, dan tenminste tussen Lee Kuan Yew en de federale leiders. Bepaalde Maleiers - alhoewel niet prins Abdul Rahman zelf - hadden weinig goede woorden voor een energiek leider wiens ambities niet iedereen waardeerde. Bepaalde afkeuringen van feodale Maleiers en conservatieve Chinese leiders deden de rest. Sommige Maleise politici hadden gewenst dat harde middelen gebruikt zouden worden en dat Lee Kuan Yew tot zwijgen gebracht zou worden. Prins Abdul Rahman was zo verstandig voor scheiding te kiezen. Op het gebied van defensie, in zekere technische aangelegenheden en een noodzakelijke economische samenwerking bleef.

De noodzaak van tolerantie

Tot de laatste verkiezingen van mei 1969 werd de Alliantie nooit ernstig bedreigd, noch door extreem rechtse, radikaal islamitische Maleiers, die vijandig stonden tegenover de Chinezen, noch door de verdeelde linkse oppositie. Zij stond wel voor de taak gelijkzijdig elkaar aanvullende zaken tot stand te brengen. Zo betekende een gunstige economische ontwikkeling niets als niet gelijktijdig de positie van de Maleiers, zeer achtergebleven bij de Chinezen, verbeterde. 'Speciale rechten' werden hen verleend, zowel in het bestuur als in de industrie en de landbouw. Daarbij moest vermeden worden dat de Chinezen ontevreden zouden worden. En zo was het ook in de taalkwestie: besloten werd tenslotte dat het Maleis de nationale taal zou zijn, maar de andere talen mochten ook onderwezen en gebruikt worden. Daarnaast kwamen problemen als die van de politieke bewegingen. De toekomst moet leren in hoeverre de stichters van het onafhankelijk Malesië in staat zullen zijn de grote gemeenschappen in het land te verenigen.

(The Mirror, 16 juni 1969) T. G. Mc. GEE

kort de demografische, sociale en economische kenmerken van West-Malesië te schetsen.

West-Malesië en Malesië in zijn geheel zijn uniek onder de Zuidoostasiatische landen omdat groepen immigranten bijna vijftig procent van de totale bevolking vormen. In 1966 vormden de Maleiers vijftig procent van de bevolking van West-Malesië, terwijl de rest bestond uit Chinese (37%), Indiëse (11%) en andere rasgroepen (2%). Dit bijna zuivere evenwicht tussen inheemse en vreemde gemeenschappen is de belangrijkste reden geweest waarom er door de inheemse bevolking geen extreme maatregelen zijn genomen tegen de minderheidsgroepen, zoals is gebeurd in andere Zuidoostasiatische landen, vooral tegen de Indiërs in Burma en de Chinezen in Indonesië. De unieke multiraciale situatie in Malesië is ingewikkelder geworden door het feit dat de Maleiers, die van oudsher op het platteland wonen, armer en minder ontwikkeld zijn

dan de Chinezen, die overwegend in de steden wonen en die er economisch beter aan toe zijn. In een poging om een verscherping van de tegenstelling tussen 'haves' en 'have nots' van de Maleisische gemeenschap, in de vorm van een burgeroorlog, tegen te gaan, hebben de Engelsen er zorgvuldig voor gezorgd dat hun politieke macht uit de koloniale periode in handen van de Maleiers kwam. Zo werd de vorming van de Alliantie - die werd samengesteld uit de overheersende UMNO (United Malays National Organization), maar waarin ook de MCA (Malaysian Chinese Association) en de MIC (Malaysian Indian Congress), die de verkiezing van 1955 en alle daaropvolgende verkiezingen won, waren opgenomen - gunstig ontvangen. Ten tweede verzekerden de verdeel- en gering te wijzing van kiesdistricten een overheersing van de Maleisische plattelandsdistricten ten koste van de dichtbevolkte Chinese stadsdistricten.

Fundamentele ongelijkheid

Sinds deze oorspronkelijke afgrenzing van de kiesdistricten zijn er verscheidene veranderingen geweest in de grenzen van de districten voor de parlementsverkiezingen, maar deze fundamentele ongelijkheid is niet gecorrigeerd. Zo werden door het stedelijke kiezerscorps van Bungsar, waar de DAP (Democratic Action Party) won, 46.698 geldige stemmen uitgebracht, terwijl het district van Hilir Perak, waar de Alliantie won, 12.221 stemmen uitbracht. Sinds de onafhankelijkheid van Malesië in 1957 hebben zich verschillende ontwikkelingen voorgedaan die een vroeger uitzicht op het handhaven van enig evenwicht tussen de inheemse Maleisische politieke macht en de economische macht van de immigranten bemoeilijken. Ten eerste is de groei van de steden, die snel was toegenomen tussen 1947 en 1957, doorgestaan. Vooral Kuala Lumpur, de hoofdstad, heeft een zeer snelle groei doorgemaakt. In 1967 schatte de hoofdstedelijke gezondheidsdienst dat de stad tegen 1968 een bevolking van 750.000 zou bereiken; een toename van bijna 100 procent in tien jaar.

Werkeloosheid

Van meer betekenis voor de huidige gebeurtenissen is het feit dat velen van hen die naar de stad trokken, Maleiers van het platteland waren die niet altijd werkgelegenheid vonden. Daarbij komt dat zij door gebrek aan behoorlijke huisvesting gedwongen werden zich te vestigen in opvangkampen voor daklozen, en de overvolle Kampong Bahru is het centrum geweest van recente botsingen tussen verschillende bevolkingsgroepen. Deze trek van Maleiers naar de stad is in andere delen van het Maleisisch schiereiland niet zo uitge-sproken geweest, maar dezelfde problemen van werkloosheid bestaan elders voor de Chinezen, vooral in Georgetown (Penang), Malacca, Ipoh (Perak), en Seremban (Negri Sembilan), belangrijke centra van Chinese ontevredenheid over de Alliantie.

Om deze toestanden te verbeteren heeft de Alliantie geprobeerd een politiek te volgen van overheidsinterventies in de landelijke sector om de levensstandaard van de Maleise bevolking te verhogen, en het aanmoedigen van particuliere ondernemingen tot het investeren in de industriële groei van de steden. Hij heeft geprobeerd Maleiers naar de steden te trekken door het aanbieden van overheidsbetrekkingen en werk in de industrie. Ondanks een niet onbelangrijk succes bij het oplossen van dit gecompliceerde dilemma, is de snelheid klaarblijkelijk niet voldoende geweest om genoeg werkgelegenheid te creëren voor of de Maleiers of de Chinezen. Er is dan ook een groeiende ontevredenheid in beide gemeenschappen naar te nemen.

Volgens de Chinezen heeft de Alliantie geprobeerd de

Maleiers overmatig te bevoorrechten. Onder de Maleiers is men van mening dat de politiek van de Alliantie niet snel genoeg vruchten afwerpt. Als gevolg van deze situatie neemt de PMIP (Pan Malayan Islamic Party), die zijn aanhang in hoofdzaak vindt in de meest achtergebleven Maleise plattelandsgemeenschappen, in macht toe, door een tweeledig appel aan het Maleise chauvinisme op basis van hun Islamitisch geloof en de daaruit voortvloeiende rechten.

In de stedelijke gebieden van de westelijke staten hebben de Democratic Action Party, de Gerakan Rakyat Malaysia en de People's Progressive Party, die alle multiraciaal zijn, maar hun aanhang voornamelijk vinden onder de Chinezen door hun beloftes of omstandigheden van de gemeenschap te verbeteren, hun politieke macht vergroot. Tegen deze achtergrond van groeiende tegenstellingen tussen de bevolkingsgroepen moeten de resultaten van de verkiezingen van 1969 worden geanalyseerd.

Hetzelfde beeld

Het meest opvallende feit bij de verkiezingen van 1969 is niet het aanzienlijke verlies aan parlementszetels van de Alliantie, en in percentage van de totale stemmen vergeleken bij 1964, maar wel dat het patroon van Alliantie- en oppositie-aanhang opvallend gelijk is op de verkiezingen van 1959. Als men deze aanzienlijke overwinning van de Alliantie beschouwt in de context van de drie verkiezingen, dan zou men hem achteraf kunnen zien als een weerspiegeling van de dreiging van Konfrontasi, die de kiezers, vooral de Chinezen, aanmoedigde hun zorg voor plaatselijke kwesties van economische ontwikkeling en sociale welvaart opzij te zetten bij het uitbrengen van hun stem. In 1959 had de Alliantie zich al duidelijk gevestigd in de landelijke gebieden waar hij veel aanhang had - Johore, Pahang, Kedah, en de overwegend Maleise kiesdistricten van de staten aan de westkust, Penang, Perak, Selangor en Negri Sembilan. De Pan Malayan Islamic Party beheerste de staten Kelantan en Trengganu. Het Socialist Front en de People's Progressive Party waren de sterkste van een mengeling van oppositiepartijen in de stedelijke gebieden van de staten aan de westkust.

Tien jaar later had de Alliantie Trengganu oververvoerd op de PMIP. De laatste had belangrijke winst geboekt in Kedah, een overwegend Maleis bolwerk van de Alliantie, ondanks deze veranderingen werd het beeld van de kiezersaanhang voor deze twee partijen niet radikaal veranderd. De DAP en de Gerakan hadden de invloed overgenomen van het Socialistische Front en andere kleine partijen in de gemengde en overwegend Chinese stedsdistricten van Penang, Negri Sembilan en Selangor. De PPP behield nog zijn positie in het bolwerk van de stad Ipoh en omgeving. Wat het beeld van de kiezersaanhang inhoudt op parlementair niveau kan beter worden vastgesteld door het onderzoeken van het beeld van de aanhang in de gemeenschappen en de aanhang op het platteland en in de steden voor de belangrijke partijen. Vroegere verkiezingen hebben opvallend duidelijk de invloed van de gemeenschapsstructuur van de Maleisische samenleving aan het licht gebracht. De belangrijkste Maleisische politieke partijen, behalve de PMIP, hebben dit altijd ingezien, ondanks hun heiden vasthouden aan een politiek die de grenzen tussen de gemeenschappen niet etende. Zo heeft de Alliantie gewoonlijk een politiek gevolgd, waarbij uit het drievoudig partijverbond een kandidaat werd aangewezen van het ras dat het sterkst vertegenwoordigd was in elk kiesdistrict. Dit is een van de belangrijkste redenen waarom de MCA zo slecht uit de bus is gekomen bij de verkiezingen van 1969, omdat hun kandidaten geen kans zagen veel zetels te winnen in de Chinese kiesdistricten. Er zijn uitzonderingen geweest, bv. V. Manickavas-

gam in het kiesdistrict van Klang en Tan Siew Sin in Centraal Malakka, maar dat zijn er maar weinig, zeker de uitzonderingen op de regel.

Oververtegenwoordigd

Het moet duidelijk worden dat de huidige verdeling van de rassen - voornamelijk Maleiers in de plattelands-districten en Chinezen in de stedelijke gebieden - een situatie schept, waarin de stemmen van de Maleise groep een grotere rol spelen dan de omvang van de groep zou doen geloven, door de grote concentratie in de oververtegenwoordigde landelijke kiesdistricten. Het beeld van de aanhang van de gemeenschappen bij de verkiezingen van 1959, 1964 en 1969 duidt aan dat de Alliantie de steun van de overwegend Maleise kiesdistricten niet duidelijk heeft verloren. Deze conclusie moet echter worden gezien in verband met het beeld van de behaalde aantallen stemmen, daar de PMP veel minder zetels behaalde dan de Alliantie. De PMP kreeg praktisch al zijn aanhang uit de Maleise kiesdistricten, maar behaalde ook meer stemmen in gemengde districten, hoofdzakelijk onder de Maleiers in de staten aan de westkust, Selangor en Perak.

De groeiende aantrekkingskracht van de Socialist Front Party in de gemengde en Chinese kiesdistricten is overgenomen door de DAP en de Gerakan. De andere partijen blijken te zijn teruggegaan in Chinese gebieden ondanks het feit dat de PPP, de belangrijkste partij van deze groep, vier zetels won bij de verkiezingen van 1969. Bij de verkiezing van 1964 werden de PPP, de DAP en de Labour Party ook opgenomen in deze categorie.

Er heeft zeker een teruggang plaats gehad in de steun aan de Alliantie in de Chinese gebieden, maar deze is bij lange na niet zo erg als de verkiezingsresultaten lijken aan te geven, afgemeten naar het totaal aantal stemmen in deze kiesdistricten. In het geheel beschouwd lijkt het patroon weer te zijn teruggekeerd

tot dat van de aanhang in de gemeenschappen van 1959. Hoewel de verdeling in landelijke en stedelijke districten grof is, lijkt de eruit voortvloeiende ontwikkeling op die van 1959. Dit is vooral het geval met de Alliantie. De meest opvallende verandering heeft plaats gehad in de stedelijke kiesdistricten, waar de gezamenlijke stemmen van de DAP en de Gerakan bijna 50% van het totaal uitmaakten. Als de PPP hier wordt bijgeteld, gaat meer dan tweederde van het aantal stemmen in de staten naar de oppositiepartijen. De andere opvallende verandering is het belangrijk toegenomen aandeel van de PMP in de stemmen op het platteland. Zo wordt de etnische verdeling tussen landelijke en stedelijke bevolking overduidelijk bevestigd door deze gegevens.

Mislukking van een beleid

De uitkomsten van deze analyse van de aanhang van de verschillende partijen onder de bevolkingsgroepen in de verschillende gebieden, op het platteland en in de stad, duiden op een groeiende verscherping van de tegenstellingen, die er op wijst dat de politiek van de Alliantie er niet in is geslaagd de meerderheid van de West-Maleisische bevolking te overtuigen van de noodzaak hun steun te blijven geven aan de politiek van de regerende partij.

Op het eerste gezicht zouden de verkiezingen van 1969 geen katalysator hebben kunnen vormen voor de relaties tussen de bevolkingsgroepen, die eruit volgden. Het is waar dat de MCA de steun van de meerderheid van de Chinezen heeft verloren. Het is waar dat de UMNO enige aanhang onder de Maleiers heeft verloren. Maar deze ontwikkelingen zouden de Alliantie erop moeten wijzen dat zijn politiek van het bouwen van een multiraciale gemeenschap niet voldoet. Ze hoeven niet te worden geïnterpreteerd als een onherroepelijk teleurgesteld zijn in de Alliantie of als het met succes manoeuvreren van een andere partij, of partijen, om de huidige regering omver te werpen.

RACISTISCH EXTREMISME ONDER MALEISE STUDENTEN

(Le Monde diplomatique, augustus 1969)

Onder de vlag van oppositie tegen premier Tengku Abdul Rahman, wiens aftreden zij hebben geëist, zijn Maleise studenten spoedig buiten deze zuiver politieke actie getreden om zich te gaan wijden aan een racistische analyse, wat zeker niet het plan was van de leiders. Na hun Chinese en Indische kameraden te hebben verzekerd dat hun bedoelingen zuiver waren, hebben zij de samenstelling van een uitsluitend uit Maleiers bestaande regering geëist. Deze jongeren, die de Unie van Moslemse studenten, de Nationale Unie van Maleise studenten en de Unie van studenten van het Technologisch Instituut (uitsluitend voor Maleiers) vertegenwoordigen, zijn zover gegaan de regering te vragen de Chinezen het Maleise burgerschap en het stemrecht te ontnemen. Toen men hen vroeg zich rekenschap te geven van de dramatische consequenties van dit programma, antwoordden zij: "Wij moeten hen thans bestrijden, of wij zullen spoedig voor altijd slaven van de Chinezen worden. Deze kwestie moet voor eens en voor altijd geregeld worden, en het is aan te raden dit onmiddellijk en definitief te doen. Eens zullen de Chinezen moeten begrijpen: dit land is niet van hun."

Een studentenleider heeft erkend dat zijn vrienden tijdens het oproer van mei hebben deelgenomen aan aanvallen op Chinese wijken. De regering heeft bekend gemaakt dat de woordvoerders van de studenten niet de meerderheid vertegenwoordigen.

Het is te hopen, want als dat niet het geval is, dreigt de eenheid van Malaya verbroken te worden. Het is in ieder geval thans duidelijk dat de ontwikkelde jeugd in Malaya, en elders, de politieke arena is binnengegaan. Het is treurig dat zij haar actie begint met ordeverstoringen, en langs raciale en zelfs racistische lijnen.

ECONOMIE (I)

Overzicht van de export (in miljoenen Mal. dollars) in 1968:

rubber	1.353
tin	829
hout	639
pijlererts	110
palmboomproducten	139
kokospalmolie	41
kopra	8
ananas	48
peper	36
bauxiet	13
diversen	837
totaal	4.113

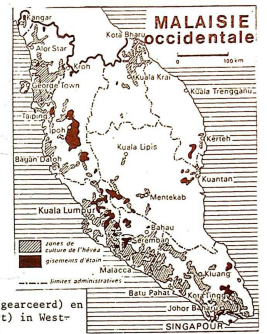
Rubberplantages en fabrieken voor de behandeling van de latex zullen nog lange tijd de voornaamste bron van werkgelegenheid en inkomsten van het land vormen. In 1968 bedroeg de productie in Malaya 1.041.932 ton, dat is 96% van de totale rubberproductie van de gehele Federatie. De rubberplantages nemen in Malaya ongeveer 184.000

ha in beslag, 48% daarvan wordt ingenomen door de grote plantages, die 58% van de totale opbrengst produceren. Volgens de statistieken van 1962 (waarin nog weinig verandering is gekomen) zijn er 2214 grote plantages (estates), waarvan 472 toebehoren aan Europese maatschappijen en 1742 aan Aziatische, waarvan 1174 Chinese en 455 Indische, maar praktisch geen Maleise. De gemiddelde grootte van een Europese 'estate' is 10.000 ha, die van een Aziatische 1.640 ha.

ECONOMIE (II)

Malaya blijft sterk afhankelijk van de wereldhandels-prijzen van rubber en tin, die voor een groot deel buiten haar om vastgesteld worden. Als het Thailand en Indonesië zou gekukken hun productie van tin (en rubber) snel te vergroten, zou dat eveneens een ernstige dreiging voor Malaya inhouden.

Wat de plantages van kleinere omvang betreft - de zgn. 'smallholdings' - deze worden onderverdeeld in plantages van boven de 100 ha en die kleiner zijn dan 100 ha. De Chinezen domineren in de eerste groep, de Maleiers in de tweede. Bijna geen enkele plantage boven de 100 ha is Maleis eigendom. Het tweede belangrijke produkt van Malaya is tin. De 1100 mijnen produceerden in 1968 ruim 75.000 ton. Ruim 50% daarvan wordt uitgevoerd naar de Verenigde Staten, naar Japan gaat ruim 21%.



Rubberplantages (gearceerd) en tingebieden (zwart) in West-Maleisië (Malaya)

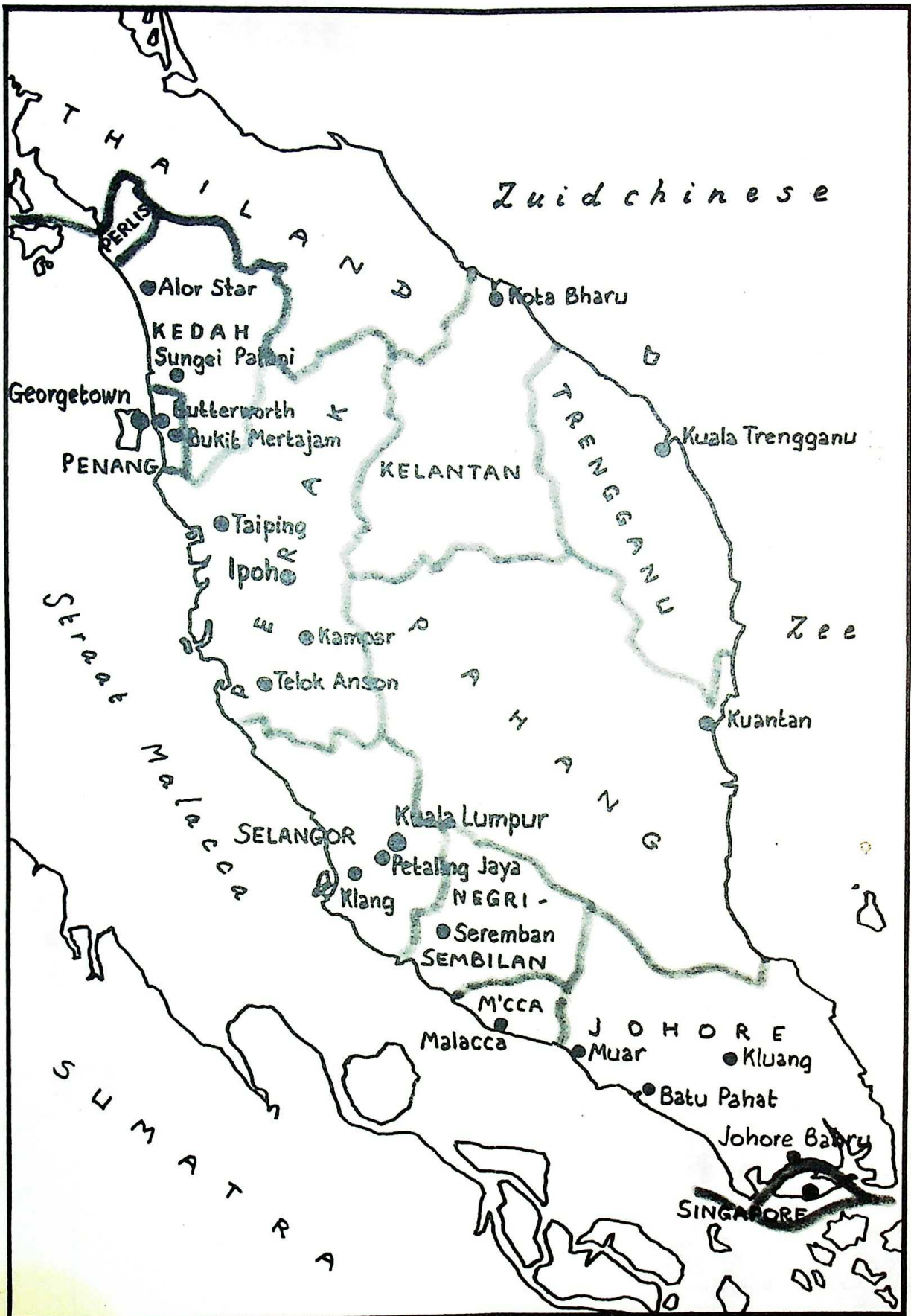
DE STRUCTUUR VAN DE BEVOLKING IN 1966

(Le Monde diplomatique, augustus 1969)

Leeftijd	Malaya	Sarawak en Sabah	Federatie Maleisië	Totaal in %
0-14 jaar	3.657.000	679.000	4.336.000	44,6
15-29 jaar	2.083.000	385.000	2.468.000	25,3
30-44 jaar	1.277.000	214.000	1.491.000	15,3
45-59 jaar	854.000	111.000	965.000	9,9
60-70 jaar	427.000	51.000	478.000	4,9

Als gevolg van een daling van de sterfte en het vrijwel gelijk blijven van een hoog geboortecijfer neemt de bevolking van Maleisië snel toe: bedroeg deze in 1960 ruim 8 miljoen, tegen 1980 wordt deze op ruim 14 miljoen geschat.

Opmerkelijk is het grote aantal jonge mensen: 69,9% jonger dan 30 jaar. Dit schept grote problemen op het gebied van onderwijs en vooral werkgelegenheid. Vooral de jeugd wordt getroffen door de werkloosheid, zowel in de stad als op het platteland.



OPROEP

In verband met vergevorderde plannen een Indonesië Informatie in de Engelse taal uit te geven, hebben wij dringend medewerking nodig van personen die Nederlandse teksten in goed Engels kunnen vertalen.
Belangstellenden kunnen zich opgeven bij J. Boonstra, W. de Zwijgerlaan 14, Sassenheim, tel. 02532 - 6464.